

πὸς τῆς ἡμέρου ἀπίου, ἀπίδι κοιν. : Ἀχλάδι ἄγουρο - ἀφρατο - ζουμερό - στυφό κττ. Ἀχλάδια βασιλικά - βοντυράτα - ζαχαράτα - κολοκυνθάτα - κρυστάλλια - μοσκᾶτα κττ. κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἐπῆγε ἀχλάδι κ' ἐγύρισε ἀχλάδιδο (ἐπὶ τοῦ ἐπιστρέψαντος χειροτέρου ἢ ὅσον ἦτο πρὶν) Λακων. || Παροιμ. Θὰ πετάξης λιθάριον γὰρ νὰ φᾶς ἀχλάδια (θὰ κοπιᾷσῃς διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τι) Πελοπ. (Λάστ.) Τοῦ καλὸ τ' ἀχλάδ' τὸν τρώει ἡ χιλῶνα (ὅτι τὰς ὥραιας γυναῖκας τὰς νυμφεύονται συνήθως ἄσχημοι ἄνδρες, συνών. παροιμ. τὸ καλὸ τὸ σῦκο ἡ κουρούνα τὸ τρώει) Μακεδ. (Βέρ.) Συνών. ἀπίδι 1, ἀχλάδα (I) 4. 3) Εἶδος σταφυλῆς Ἀμοργ. Κρήτ. (Σέλιν.) β) Εἶδος κλήματος (Σέλιν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. Κρήτ. Πάρ. Σέριφ. Στερελλ. (Φθιώτ.) Σῦρ. κ.ά.

ἀχλαδιάρης ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδι καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Βλάξ. Πβ. ἀχλάδα (I) 5, ἀχλάδας.

ἀχλαδίτσα ἡ, Κύθηρ. Πελοπ. (Δίβρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀχλαδὰ ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπιδίτσα 1, ἀπιδουούλλα, ἀπιδούλλα, *ἀχλαδόπουλλον 2, ἀχλαδούδα, ἀχλαδούλλα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Δίβρ.)

ἀχλαδόκαμπος ὁ, Ἀττικ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ κάμπος.

Κάμπος κατάφυτος ἀπὸ ἀγρίας ἀπιδέας ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγριαπιδόκαμπος, ἀχλαδουρξά 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. Πελοπ. (Ἀργολ.)

ἀχλαδοκεντέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ κεντέα.

Ραφή ἀραιὰ καὶ κακὴ οἶονεϊ γινομένη δι' ἀκάνθης ἀγριαχλαδεᾶς. Συνών. στραβοβελονξά.

ἀχλαδόκρασο τό, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδι καὶ κρασί.

Ὁ ἀπιδίτης οἶνος. Συνών. ἀπιδόκρασο.

***ἀχλαδόπουλλον** τό, ἀχραδόπον Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

1) Ἀχλαδάκι, ὁ ἰδ. 2) Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀχλαδος ὁ, Πελοπ. (Λάστ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ος.

Μεγάλη ἀπιδεᾶ : Ἄσμ.

Βάλ' τὸ ψωμί 'ς τὸν τάγαρο|καὶ κρέμασ' τον 'ς τὸν ἀχλαδο.

ἀχλαδούδα ἡ, Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ούδα.

Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀχλαδούλλα ἡ, Πελοπ. (Σουδεν.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ.

ἀχλαδούνα ἡ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Μέλαν. κ.ά.) ἀχραούνα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ τῆς καταλ. -ούνα. Πβ. *ἀλεπούνα.

1) Εἶδος μεγάλου ἀπιδίου ὠριμάζοντος κατὰ Σεπτέμβριον Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (II). 2) Εἶδος μήλου Νάξ. (Μέλαν.) 3) Ἀπιδεᾶ Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 2.

ἀχλάδουννας ὁ, ἀμάρτ. ἀχλάουννας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλαδούνα.

Ἀχλαδουνξά 2.

ἀχλαδουνξά ἡ, Νάξ. (Κορων.) ἀχλαουνξά Ρόδ. (Σορον. Φάν.) ἀχλαδινξά Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλαδούνα κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

1) Εἶδος ἀπίου Νάξ. (Κορων.) 2) Ἀγρία ἄπιος Ρόδ. (Σορον. Φάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 1.

***ἀχλαδούνι** τό, ἀχραούμι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδι, διὰ τῆς καταλ. -ούνι.

Ἀχλαδάκι, ὁ ἰδ.

ἀχλαδουρξά ἡ, ἀμάρτ. ἀχλαδουρξέ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχλαδούρα κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

1) Ἀχλαδουνξά 2, ὁ ἰδ. 2) Τόπος ὅπου φύονται πολλαὶ ἄγριαι ἀπιδεᾶι. Συνών. ἀχλαδόκαμπος.

ἀχλᾶς ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδα διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων ἀχλᾶδας-ἀχλᾶας.

Ἀχλάδι 1, ὁ ἰδ. : Φρ. Ἐκατάπιεν ἀχλά (ἀπεστομώθη, δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ).

ἀχλίσστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλίσστος < χλίσζω.

Ὁ μὴ χλιανθεῖς : Νερὸ ἀχλίσστος.

ἀχλίσσοκαίριστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀχλίσσοκαίριστος.

Πρὶν γίνῃ ὁ καιρὸς θερμότερος : Ἀχλίσσοκαίριστά 'τονε, ὅθεν ἤφνα, μὰ ἐχλίσσοκαίρισε κ' ἐξεστάθηκα.

ἀχλόιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. ἀχλόι Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀχλούς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.

Ἀνθ'Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ μὴ καλῶς χρωματισμένον ἢ τὸ ξεθωριασμένον.

ἀχλόμισστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ.² 198.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλομισστος < χλομιάζω.

Ὁ μὴ χλομός.

ἀχλώρατα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλώρατος.

Ἐν αὐχμῷ καὶ μεταφ. ἐν στερήσει : Ἀχλώρατα περᾶμε.

ἀχλωρατιά ἡ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλώρατος.

1) Ἐλλειψὶς θαλερότητος, μαρασμὸς ἔνθ' ἄν. : Κακὴ ἀχλωρατιά νὰ σὲ φάη! (ἀρά) Λεξ. Δημητρ. 2) Μετων. ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μαρανθῇ Ἡπ. : Ἀμουρ' ἀχλωρατιά! Κακὴ ἀχλωρατιά!

ἀχλώρατος ἐπίθ. Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχλώρατους

Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀχλώραστος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλωρατος < χλωραίνω ἀμαρτ.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὑπάρχει βλάστησις φυτικὴ ἔνθ' ἄν. : Ἀχλώρατα βουνὰ Λεξ. Δημητρ. Ἀγλύκαντος κὶ ἀχλώρατος νὰ γίνῃς! (ἀρά) Ἡπ. Ἀχλώρατη νὰ γένῃς! αὐτόθ. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ χλωρανθῇ, νὰ μαρανθῇ, ἐν ἀραιῇ Ἡπ.

ἀχλωρίλα ἡ, Πελοπ. — ΚΜαρίν. Χωριάτ. πασκαλόγ. ἐν Ν.Ἐστ. 5,334.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλώρος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἐλλειψὶς χλωροῦ χόρτου κατὰ τὸ θέρος : Τ' ἀργιὰ θὰ

